

Trâm Vụn Hương Phai

Chương 72

Tứ Diệp Hạm Đạm

Nhan Đạm vô cùng khổ não.

Trọn một canh giờ, nàng chỉ lặp đi lặp lại một chuỗi động tác: Đi đến ngoài phòng Dur Mặc, đặt tay lên nắm cửa, cuối cùng bỏ cuộc, xoay người tiếp tục ở ngoài bước tới bước lui. Đến tìm Dur Mặc vốn có vẻ là một việc bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nhưng giờ lại có cảm giác vô cùng hóc búa, nàng phải giải thích việc tối qua thế nào đây?

Nàng lại đi tới đi lui thêm mấy bận nữa, chợt nghe có tiếng cọt kẹt, cửa phòng mở ra. Dur Mặc tựa người bên cửa, thản nhiên nhìn nàng: “Người rốt cuộc có muốn vào hay không?”.

Nhan Đạm “ờ” một tiếng, nới gót hấn vào trong phòng, bụng tính xem nên nói gì để làm dịu đi bầu không khí. Đang vắt óc nghĩ thì chợt nhìn thấy dải vải trắng trên bàn, tức thì như được khai thông tư tưởng: “Dur Mặc, người không bị thương ở đâu đây chứ?”.

Dur Mặc vén áo, xoay người ngồi xuống băng ghế quý phi: “Không có gì nghiêm trọng, toàn là xước nhẹ ngoài da thôi”.

“Vậy có đau lắm không?”

Dur Mặc khẽ chau mày, ngẩng đầu nhìn nàng: “Không đến nỗi”.

Nhan Đạm thấy hấn nhìn mình, đột nhiên cảm thấy cả người căng thẳng, thậm chí có chút lóng ngóng chân tay, không kịp nghĩ buột miệng: “Thật ra nếu người thấy đau có thể kêu lên mà”. Nói vừa dứt câu nàng đã tức thì hối hận, câu này suy đi ngẫm lại, thật sự rất ngu ngốc.

Dur Mặc mắt vẫn nhìn nàng, không nói câu nào.

Nhan Đạm thật muốn tát cho mình một tát, ngắc ngư cắt nghĩa: “Hơ... Thấy đau quá thì cứ kêu lên, trong lòng sẽ thấy đỡ hơn một chút, có... có phải không?”.

Dur Mặc giọng cực kỳ bình đạm: “Dù có đau thật đi nữa, lẽ nào nói ra thì sẽ không đau nữa?”.

Nhan Đạm cứng lưỡi một lúc, cuối cùng đáp như trả bài: “Nếu người không muốn kêu đau, vậy thì lâu lâu nhõng nhẽo chút... cũng được...”. Chết mất thôi, nàng nhất định là trúng tà rồi, sao mở miệng ra nói câu nào nghe cũng ngu si thế này?

“Nhõng nhẽo?” Dư Mặc lạnh tanh lặp lại.

Ý nghĩ đập đầu chết quách cho xong bắt đầu nhen nhóm, nàng vội vàng nói: “Người không muốn nhõng nhẽo thì làm mình làm mẩy cũng được, ha ha”.

“... Nhan Đạm, sang đây.” Hấn lấy quyển sách trên ghế quý phi đặt sang bên, vỗ vỗ khoảng trống trên ghế.

Nhan Đạm cười khan: “Ta đứng đây cũng nghe người nói được mà, không cần sang đâu”.

Dư Mặc ý cười hiện trong mắt: “Người rốt cuộc đang sợ gì? Chẳng phải hôm qua dũng mãnh lắm sao?”.

Nhan Đạm đành cứng nhắc đi đến bên ghế quý phi ngồi xuống.

“Ban nãy người ở ngoài tới lui không dám vào là có chuyện gì muốn nói với ta? Định bảo tối qua nhất thời mù đầu, nên giờ thấy không còn mặt mũi nào gặp ta nữa?”

Nhan Đạm ú ớ mãi hồi lâu vẫn không nói được lời nào.

Dư Mặc nằm dài trên ghế quý phi, giơ tay lấy một quyển sách giở ra: “Nghĩ không ra thì cứ ở đây từ từ nghĩ, đến khi nào nghĩ ra thì thôi”.

“Người sao có thể như vậy? Người có phải sư phụ ta đâu, sao cũng giở chiêu này.”

“Mới rồi chính miệng người nói có thể lâu lâu nhõng nhẽo làm mình làm mẩy, không phải sao?”

Nhan Đạm uất nghẹn “ớ” một tiếng, đành ngồi đực ra tiếp tục nặn óc. Nàng đương nhiên thích gân gỏi Dư Mặc, nhưng liệu có thật sự yêu thích hấn như từng yêu thích Ứng Uyên Quân vậy không? Thật ra nàng không phải chưa từng nghĩ đến nếu trở về bên cạnh Ứng Uyên thì sẽ ra sao. Nếu sau cùng nàng có quyết định làm thế thật, Dư Mặc nhất định cũng sẽ điềm nhiên như không hề gì, mỉm cười tiễn nàng rời khỏi.

Nhưng giờ nàng đã quyết định ở lại cạnh Dư Mặc, nàng tin mình làm vậy là đúng, sau này cũng tuyệt không vì quyết định hôm nay mà hối hận.

Nhan Đạm ngập ngừng một chút, hỏi: “Viên dị nhãn đó giờ người có còn muốn tặng ta không?”.

Dư Mặc bỏ sách xuống, im lặng nhìn nàng, nói: “Đề trong chiếc tủ bên kia, ngăn kéo trên cùng”.

Nhan Đạm bước sang mở ngăn kéo, cầm dị nhãn lên nắm trong lòng bàn tay, bất thành linh Dư Mặc lên tiếng: “Vốn không phải không muốn lấy sao, sao giờ tự dưng lại nhớ đến nó?”.

Nhan Đạm tay cầm dị nhãn, bấy giờ mới sáng đầu ra: Nàng mắc gì phải căng thẳng đến vậy? Nói cho cùng, cũng là Dư Mặc thích nàng trước kia mà. Vừa nghĩ vậy, lá gan đã cứng cáp lên nhiều, nàng trở về bên băng ghế, ưỡn ngực ra

vẽ kẻ trên nhìn thẳng mặt hắn: “Giờ ta muốn lấy dị nhân làm, làm... tín vật, không được hả?”.

Thật ra nàng vốn định nói tín vật định tình, có điều thân là con gái nói vậy thì còn chút giữ kẽ nào nữa.

Dư Mặc mắt hiện ý cười nhìn nàng: “Được thôi. Nhưng nàng có nghĩ tới việc tín vật vốn là để trao đổi không. Nàng định đổi thứ gì cho ta?”.

Nhan Đạm giờ ra vẻ mặt ngang ngược không nói đạo lý: “Ta không có gì xách ra trao đổi được hết, muốn thì chỉ có cái mạng...”. Còn chưa dứt lời, Dư Mặc đã ngồi bật dậy kéo nàng lên người mình, cười đáp: “Vậy cũng được”.

Nhan Đạm ngượng ngập “ừm” một tiếng, gác trán lên vai hắn, bầu lấy tay áo hắn im thin thít không lên tiếng nữa.

Nàng nghe Dư Mặc gọi khẽ bên tai: “Nhan Đạm?”.

“... Gì?”

“Xấu hổ thật rồi?” Hắn giờ tay vuốt tóc nàng, khẽ phì cười, “Không phải trước nay nàng đều tự bảo mình mặt dày sao, thế mà giờ còn ngượng?”.

Nhan Đạm giọng ỉu xiu: “Ai nói mặt dày là không biết xấu hổ chứ...”.

Biết xấu hổ là một việc tốt.

Dư Mặc tay ôm Nhan Đạm bấy giờ đang không ngừng nới mặt lên, miệng không khỏi nhõm cười: Thật ra hai người họ còn rất nhiều thời gian, có thể để nàng từ từ nghĩ rõ ràng.

Mấy ngày sau, Nhan Đạm vẫn như cũ cả ngày không có gì làm. Dư Mặc có rất nhiều việc phải thu vén sau tai họa lần trước, không có thời gian ở bên nàng. Nàng thường xuyên lấy dị nhân ra ngắm, lòng thầm nghĩ nếu đục cái lỗ mang râu vào cùng với chuông gió treo lên, chắc sẽ đẹp lắm đây.

Từ khi biết Dư Mặc hết mực để tâm đến mình, Nhan Đạm rất lấy làm đắc ý. Nàng xưa nay vốn biết người biết ta, yêu tinh bọn họ dung mạo xinh đẹp nhiều không đếm xuể, nàng tuyệt đối không thuộc hàng nổi trội, thế thì Dư Mặc yêu thích phần lớn là tính cách nàng. Thế mới thấy làm yêu cũng cần bồi dưỡng cả trong lẫn ngoài.

Quyển sổ Chỉ Tích cho nàng đã bị dầm mưa ướt mềm, phơi mấy ngày trời giờ ra vẫn còn nhăn nhúm, có mấy trang còn dính bết vào nhau không tách ra được. Nhan Đạm đành lấy một con dao rọc giấy gỡ từng tờ ra xem. Chép trong sổ là những trải nghiệm bi đát vô song của tộc bọn họ, lên trời xuống đất chạy nạn không sót chỗ nào, cuối cùng vẫn bị phanh thây đem làm đủ thứ.

Mới đầu hè mà Nhan Đạm đã toát mồ hôi lạnh khắp người.

Nàng lật tiếp vài trang, thỉnh linh ngồi thẳng dậy. Trang này chép rằng thuở thượng cổ hồng hoang, khi thủy thần Cộng Công tông đổ núi Bất Châu¹, phạm giới lũ lụt dâng cao, thượng thần Nữ Oa đã nấu chảy đá bầy màu vá trời, riêng

tộc nhân có tu vi cao nhất trong tộc nàng đã dùng tu vi của mình giúp thượng thần Nữ Oa phục hồi phạm giới, lập công trạng lớn.

Nhan Đạm đặt quyền sỏ xuống, đi đến bên cửa sổ trông ra ngoài. Nơi đây tuy đã không còn khan hiếm nước mưa nhưng quang cảnh vẫn rất hoang tàn, không còn vết tích nào của cảnh trí trước đây. Sổ chép vị tiên bối đã lập công nọ tu vi hao kiệt, ngủ say trăm năm mới thức giấc.

Nàng chống tay bên khung cửa, chuông gió treo phía trên leng keng reo trong gió. Chợt nàng trông thấy từ xa một luồng hào quang bảy màu đáp đất, ráng hồng xán lạn, cát khí ngút trời, thoát cái lại đã biến mất. Nhan Đạm lòng lấy làm lạ, rảo nhanh bước về phía luồng hào quang kia, còn chưa trông thấy bóng người thì đã nghe giọng Dư Mặc: “Chẳng hay Đế Quân đến có việc quan trọng gì?”.

Đế Quân? Nhan Đạm nghĩ nghĩ, nhanh nhẩu nấp vào sau một tảng đá to.

“Ta đến để tìm Nhan Đạm.” Nghe giọng thì đích thị là Đường Châu.

Nhan Đạm nhú mày, không hiểu hẳn đến đây làm gì, giữa hai người họ có gì cần nói đều đã nói rõ.

“Đế Quân muốn đưa Nhan Đạm về Thiên đình sao?” Dư Mặc giọng trầm thấp, dẫn đo giây lát rồi nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không để ngài đưa nàng đi đâu, nói ta ích kỷ cũng đành, khó khăn lắm hiện giờ Nhan Đạm mới có chút để tâm đến ta, ta làm sao buông tay cho được?”.

“Thế nên, người muốn ngăn cản? Ta cho rằng việc này nên để Nhan Đạm tự mình quyết định thì hơn.”

“Nhan Đạm thích cười, không có nghĩa là nàng không biết đau lòng, tuy ngoài mặt vui vẻ nói cười, trong lòng vẫn có lúc buồn đau, thế nên...” Dư Mặc ngưng chút, bình tĩnh nói tiếp: “Ta biết trong lòng Nhan Đạm vẫn còn nhớ đến Đế Quân, xưa nay chỉ có mình ngài. Nhưng nếu Đế Quân không có quyết tâm từ bỏ mọi thứ đang nắm trong tay, ta sao có thể giao Nhan Đạm cho ngài?”.

“Nàng sẽ không bằng lòng ở lại một nơi như Thiên đình nếu ngài thật lòng muốn đưa nàng đi, thì hãy từ bỏ địa vị hiện tại, bằng không, trừ bản thân ra, ta sao có thể yên lòng bỏ mặc nàng cho kẻ khác?” Giọng Dư Mặc nghe như trong lúc nói còn đang mỉm cười, “Chẳng hay Ứng Uyển Quân thấy thế nào?”.

Nhan Đạm không thấy được vẻ mặt của đối phương, nhưng nàng đoán vẫn như mọi khi phẳng phất nét cười. Sau đó hai người họ nói gì, nàng cảm thấy không cần thiết phải nghe thêm nữa.

Nàng nhớ đến tâm trạng Dư Mặc khi đùa bảo “cá và sen vốn là một đôi” ngày trước, nhớ hẳn chịu xuôi theo mình diễn trò chúa công liên khanh, nhớ hẳn đưa mình rong ruổi từ bắc chí nam, từng chút một, những lúc bên nhau ngốc nghếch mà thân mật này, sao có thể dễ dàng dứt bỏ?

Đương nhiên cũng dứt lia chẳng dặng.

Hôm ấy Đường Châu đến rồi lại đi, Dư Mặc không nhắc chuyện này với nàng, Nhan Đạm mừng thầm vờ như chẳng hay biết gì, cả ngày ở cùng Đan Thục và tiểu hồ ly. Đan Thục hết mực chăm bẵm cây đào bảo bối của nó, ngày nào cũng ra xới đất một lần, trở về cả người lấm lem hết cả.

“Nhan Đạm tỷ, tỷ coi lá của cái cây này sao mà rũ oặt, không đẹp gì hết.” Tiểu lang yêu xị mặt nhìn nàng.

Nhan Đạm chẳng rành gì việc chăm nom cỏ hoa cây cối, bèn lại gần xem thử. Cây đào kia lá mọc thưa thưa, nhìn thôi đã biết không thể ra quả. Nàng khom người, gạt một ít đất ra nhìn thử, lòng tức thì chùng xuống: Trước khi Địa Chỉ bị rút ra, đất ở Da Lan Sơn Cảnh rất màu mỡ, nhưng hiện giờ chỗ đất dính trên tay lại khô khốc rời rạc.

Chỉ dựa vào lượng mưa dồi dào căn bản không đủ. Nếu cuối cùng như núi Chu Thúy ở Tây Nam, vì mưa quá nhiều đất không hấp thụ nổi khiến địa tầng trở nên rỗng ruột chỉ e phải tìm nơi khác trú ngụ. Nhưng trước đó Da Lan Sơn Cảnh đã phải chịu tổn thất lớn, tu vi của Dư Mặc lại bị ảnh hưởng nghiêm trọng, làm gì còn đường lui khác.

Nhan Đạm lòng đầy phân vân, chưa đợi mặt trời xuống núi đã sớm trở về nơi ở. Vừa đặt chân vào phòng, nàng đã thấy Dư Mặc đang tựa người bên cửa sổ, có vẻ như đã đợi nàng rất lâu. Sau lưng hắn là biển rắng hồng, làm nền cho dải áo đen trên người, không rõ bằng cách nào khiến cho màu sắc lạnh lẽo này trông ấm áp hẳn.

Dư Mặc nhoẻn cười giơ tay về phía nàng: “Lại dẫn Đan Thục đi chơi à?”

Nhan Đạm nắm tay hắn, cúi đầu đắn đo một lúc: “Dư Mặc, Tử Lân hắn đi đâu rồi? Sao còn chưa trở về?”

“Hắn đi tìm tộc trưởng của Vũ tộc, có chút việc.”

Nhan Đạm nhớ hôm trước Bách Linh đã nói, Vũ tộc sớm đã không còn thân phục Da Lan Sơn Cảnh, xem ra Dư Mặc ở sau lưng nàng cũng đang rầu lo không ít. Sống ở nơi này bao lâu nay, bất kể là ai cũng có tình cảm, huống chi lại là loài yêu xem trọng nhất nơi đi chôn về như họ. Nàng nắm tay Dư Mặc, do dự mãi mới nói: “Dư Mặc, ta có cách biến nơi này trở lại như trước đây”.

Nụ cười bên môi Dư Mặc chợt tắt: “Nàng không cần nghĩ quá nhiều, cùng lắm chúng ta chuyển đi nơi khác là được, vốn ta cũng không để tâm...”

“Từ thời thượng cổ đã có lần thủy thần Cộng Công tông vào núi Bất Châu, một tiên bối trong tộc của ta đã có thể giúp thượng thần Nữ Oa cứu lại phạm giới.” Nhan Đạm nhìn hắn, “Chàng thấy ta có nên thử không?”

Dư Mặc rút tay về, giọng thản nhiên: “Việc gì phải hỏi ta? Việc nàng đã quyết, lẽ nào ta còn có thể ngăn cản?”. Hắn hất tay áo, định xoay người bỏ đi.

Nhan Đạm vội mu lấy tay áo hắn, vẻ mặt tội nghiệp: “Dư Mặc, chàng đừng giận mà...”

Dư Mặc dừng bước, cuối cùng chỉ biết buông tiếng thở dài: “Ta không giận”. Hấn im lặng hồi lâu, rồi nói: “Nói thẳng xem, làm vậy hậu quả sẽ gì? Còn ta có thể làm được gì?”.

“Đại khái sẽ hao kiệt tu vi, sau đó ngủ say một trăm năm...” Vừa đối diện ánh mắt Hấn, tức thì lòng tự tin của nàng đã nhũn ra, “Nếu có chàng giúp ta kết trận, chắc chắn không cần lâu tới vậy đâu...”.

Dư Mặc im lặng nhìn nàng, mãi lâu sau mới nói: “Ta cần hai ngày chuẩn bị, nàng hãy tự mình suy nghĩ thật kỹ”.

Ghi chú:

1. Cộng Công sau khi tranh đoạt đế vị với Chuyên Húc cháu trai Hoàng Đế bị thất bại, phần nộ đâm vào núi Bất Châu, làm gãy cột trụ nối liền giữa trời và đất.